

Skřítek 15 – Samá voda

„Už jsi někdy ochutnal třešně?“ zeptal se dráčka skřítek Dubísek.

„Kde rostou?“ zajímal se zmenšený drak Semtamchybka.

„Až za silnicí a betonovým korytem.“

„Tam bychom nedošli ani do večera.“

„Ani nemusíme. Honzík má na rozcestí sraz s kamarády a kdybychom se schovali do jeho košíku, vezme nás s sebou.“

Na nic nečekali a rozběhli se za svým malým kamarádem. Však měli nejvyšší čas. Sotva zalezli na dno koše, popadl Honzík kolo a s Vašíkem a jeho starším bratrem se rozjel po lesní cestě k silnici. Přejeli potůček spoutaný betonovým korytem a odbočili na polní cestu, kde se nejbližší strom červenal dozrávajícími třešněmi.

Nejstarší kluk vysadil Honzíka i jeho kamaráda na nejnižší větve a podal jim košíky. Skřítek s dráčkem přešli z koše na větev a rozhlíželi se. Honzík začal trhat třešně. Jednu sobě, jednu skřítkovi, jednu do koše, jednu sobě, jednu Semtamchybkovi, jednu do koše.

Náhle listí stromu rozpohyboval studený závan větru. Skřítek zvedl hlavu a zamračil se.

„Přijde bouřka, Honzíku, měli byste jet domů.“

Vzdálené zahřmění potvrdilo Dubískova slova.

„Zdá se, že bude pršet,“ zahalekal na kluky kamarád, co je měl na starosti, „nedá se nic dělat, polezte dolů.“

Pomohl jim ze stromu a ani si nevšiml, jak se Honzíkova košíku drží skřítek

a ještěrka.

Prásk!!!

Oblohu rozčísł blesk a kluci se polekaně přikrčili pod třešni.

„Já nechci jet do bouřky! Zůstaneme schovaní.“

„Jenže ne pod stromem, to je hrozně nebezpečné! Musíme jinam.“

„Ale kam?“

„Mám nápad,“ ujal se vedení nejstarší kluk, „vezměte kola a honem za mnou.“

Zavedl je kolem betonového koryta pod mostek, nad kterým vedla silnice.

„Tady počkáme, než se bouřka přežene,“ prohlásil a sáhl do svého košíku pro třešeň. Malí kluci ho napodobili. Odložili kola a začali mlsat z načesaných zásob.

Prásk!!!

Blesky křižovaly oblohu a na zem začaly dopadat první veliké kapky. Kluci si libovali, jakou našli šikovnou skrýš. Do silnice bubnovala kapka za kapkou, až se spojily v jeden nekonečný vydatný slejvák. Starší kluk vykukoval s obavami ven, ale pro déšť stejně nebylo nic vidět.

„Už to trvá nějak dlouho,“ prohlásil a vytáhl mobil, „zkusím zavolat našim, aby pro nás přijeli.“

Zatímco telefonoval, oba malí kluci se zájmem pozorovali, jak se drobná stružka vody v korytu mění na pořádný potok. Svištěla po betonu přímo závodní rychlostí.

„Kdybych měl lodičku, to by byl fofr,“ hledal Vašík větvičku, aby vyzkoušel rychlost vody.

„Zkusíme to s třešní,“ navrhl Honzík. Ovoce ale zmizelo v proudu příliš rychle, žádná zábava to nebyla.

„Jděte dál od koryta,“ zamračil se na ně starší kamarád. „To by tak ještě scházelo, abyste tam spadli,“ napomínal je nespokojeně.

Vtom se voda vzedmula a začala stoupat neuvěřitelnou rychlostí. Jako by najednou korytem protékala řeka. V hnědém proudu zahlédli několik větví. Ještě kousek a voda dosáhne horního okraje koryta.

„Támhle plave něco bílého,“ vzrušeně nakukoval do proudu Honzík.

„Asi kus hadru,“ snažil se Vašíkův bratr oba malé kluky odtáhnout dál od vody. Ti ale byli zvědaví a nenechali se.

„To není hadr,“ špitl Dubísek vykukující za odloženým košíkem, „to vypadá na psa. Voda je tak prudká, že v ní nedokáže plavat...“

Ještě ani nestihl domluvit, když Semtamchybka ještěřčí rychlostí vystřelil ven do deště směrem po proudu. Skřítek jen stěží dokázal rozeznat obrovskou temnou siluetu, která se hned za mostkem objevila.

Semtamchybka se zvětšil do své dračí velikosti a na poslední chvíli stačil mávnout ocasem a odpinknout bílé chlupaté klubíčko do pole s kukuřicí.

Dubísek se rozběhl k němu. Pejsek nehybně ležel v rozbláceném poli. Skřítek uloupł kus kukuřičného listu a pošimral hafana v čumáčku. Ten kýchl a začal vykašlávat vodu. Tichounce kňučel a třásl se.

Vtom nahoře na silnici zabrzdila dodávka. Řidič v pláštěnce zamířil přímo pod mostek.

„Jste v pořádku kluci?“ zavolal s úsměvem.

„Jasně, tati,“ jednohlasně odpověděli sourozenci.

„Ano, pane Vomáčka,“ přikývl i Honzík a ohlédl se po košíku s třešněmi, zdali v něm má své dva tajné pasažéry. Jenže dráčka ani skřítko nezahlédl.

Jejich zachránce popadl dvě kola a odnesl je do auta. Pak se vrátil i pro Honzíkovo. Našel chlapce, jak se prohrabuje třeshněmi v košíku.

„Běž honem do auta za klukama a třeshně si vem s sebou,“ nařídil mu. Honzík se naposledy rozhlédl, pokrčil rameny a vylezl do deště.

Ze silnice se ozvalo zaskřípání brzd.

„Kterej blbec v takovýmdle dešti parkuje na silnici?“ ozval se rozčilený hlas. „Málem jsem vás naboural! Co tady děláte?“

„Přijel jsem pro naše kluky, aby nemuseli ve slejváku šlapat domů na kole,“ začal vysvětlovat pan Vomáčka.

„To jsi ty, Mirku?“ vynořil se z dešťové clony rozčilený muž a pomohl panu Vomáčkovi s kolem do auta. „Naši Zuzku jste náhodou nepotkali?“

„Ne. Co je s ní?“

„Ále, šla venčit Ďapku a ještě se nevrátila. Musí být někde tady poblíž. Celou dobu trnu, aby se v té bouřce neschovávala někde pod stromem.“

„Něco bílého jsme zahlédli plavat ve vodě,“ hlásil Vašík.

„To byl jenom nějaký hadr,“ trval na svém jeho bratr.

„Au, aůůů, aůůů,“ ozvalo se z nedalekého pole.

Semtamchybka se pokusil napodobit vytí psa, aby muže přilákal k zesláblému pejskovi, ale mezi námi, moc se mu to nepovedlo. Dračí houkání připomínalo spíš kvílení větru. Přesto oba dospělí vyrazili za zvukem. Zblízka už sami zaslechli tiché Ďapčino kňučení.

„Hele, co je to tady za skálu v kukuřici?“ podivil se pan Vomáčka, když dorazili na místo.

„Vykašli se na skálu a radši prohledej okolí, jestli někde není naše Zuzka,“

popadl druhý muž vyčerpaného pejska a odnesl ho do auta.

„Zuzkó, Zuzkóóó,“ halekali oba muži a v kruzích obcházeli okolí. Semtamchybka si vyčíhal chvíli, kdy byli nejdál, a kouzlem se zmenšil na velikost kapku přerostlé ještěrky.

Halekání přivolalo z auta kluky. Bez ohledu na déšť se přidali k pátrací skupince.

Náhle Honzíka cosi zaškrábalo na noze. S úsměvem zdvihl na své rameno oba ztracené a notně zablácené kamarády.

„Měli byste hledat proti proudu potoka,“ radil chlapci Dubísek.

Honzík se rozběhl za dospělými.

„Ťapku sem přinesl proud, pane Vomáčka, takže Zuzka musí být někde tam, odkud teče tahle voda,“ tlumočil skřítkovu radu.

„Ťapku nemohl přinést proud, z tohohle koryta by se sama vyškrábat nedokázala,“ pochybovačně vrtěl hlavou muž, ale přece jen zamířil proti vodě. Netrvalo ani pět minut a Zuzku našli.

Utíkala podél koryta a zoufale brečela.

„Naše Ťapka spadla do vody a utopila se,“ vzlykala nešťastně.

„Ale jdi ty. Ťapka na nás dávno čeká v autě,“ popadl ji do náruče tatínek a kdyby tolik nepršelo, Honzík by přísahal, že v té chvíli brečeli oba dva.

„Tak honem do auta a domů,“ popoháněl kluky pan Vomáčka.

Všichni byli promočení, ale šťastní, že všechno dobře dopadlo. Déšť začal slábnout a konečně bylo vidět dál než jen na dva kroky. Auto se Zuzkou a pejskem už se otočilo a odjíždělo zpět k vesnici.

Jen pan Vomáčka si ještě mnul bradu a nevěřicně hleděl směrem ke

kukuřici. „Přece nejsem blázen,“ mumlal tiše sám pro sebe, „docela určitě jsem v tom poli viděl skálu.“

„Kde by se vzala skála na poli, tati?“ smál se Vašík, zatímco Honzík nenápadně vpašoval své dva malé kamarády do košíku s třešněmi.

Po chvíli se dodávka dokodrcala k hájovně a Honzík vystoupil u dědova domku. Hajný se ujal jeho kola a babička košíku s třešněmi.

„No moc jste jich načesat nestihli, na koláč to nebude,“ konstatovala při pohledu na ovoce. „A navíc jsou ty tvoje třešně nějak špinavé.“

„Za to může skřítek a dráček,“ začal vysvětlovat Honzík, „vrátili se z pole úplně obalení blátem. Ale představte si, že zachránili Zuzčina pejska. Drak ho vytáhl z koryta plného vody...“

„Á, náš velký vypravěč je opět ve formě,“ zašeptal děda do ucha babičce a oba pozorně poslouchali, i když Honzíkovi nevěřili ani slovo.